

กู้ยืม

กรณีเป็นคดีผู้บริโภค

๑. ผู้ประกอบธุรกิจให้บริการสินเชื่อโดยการให้กู้ยืมเงินแก่ลูกค้า โดยเรียกดอกเบี้ย ค่าบริการ และค่าธรรมเนียมเป็นการตอบแทน ฟ้องเรียกให้ลูกค้าชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงิน เป็นคดีผู้บริโภค

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ ๓๗/๒๕๕๒

โจทก์เป็นสถาบันการเงินประกอบธุรกิจให้บริการสินเชื่อส่วนบุคคลประเภทต่างๆแก่ลูกค้า โดยแสวงหาผลประโยชน์ในรูปดอกเบี้ย และค่าธรรมเนียมเป็นการตอบแทน ดังนี้ การที่โจทก์ให้สินเชื่อเงินกู้ เบิกเงินทวงหนี้เกิน และออกหนังสือคำประกันการชำระหนี้แก่จำเลยที่ ๑ โดยโจทก์เรียกดอกเบี้ย และค่าธรรมเนียมจากจำเลยที่ ๑ เป็นการตอบแทน ถือว่าโจทก์ให้บริการแก่จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๑ ได้รับประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากสินเชื่อซึ่งถือได้ว่าได้รับประโยชน์ในทางทรัพย์สินอย่างหนึ่ง โจทก์จึงเป็นผู้ให้บริการและเป็นผู้ประกอบธุรกิจ ส่วนจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ได้รับบริการและเป็นผู้บริโภค เมื่อโจทก์ฟ้องเรียกให้จำเลยที่ ๑ ชำระหนี้สินเชื่อประเภทต่างๆแก่โจทก์ จึงเป็นคดีพิพาทระหว่างผู้ประกอบธุรกิจกับผู้บริโภคเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการใช้บริการ ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) สำหรับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ โจทก์ฟ้องให้รับผิดชอบร่วมกับจำเลยที่ ๑ ในฐานะเป็นผู้ค้ำประกัน และบังคับจำนองทรัพย์สินจำเลยที่ ๒ จึงเป็นคดีที่เกี่ยวข้องพัวพันกับคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๑) เป็นคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๓)

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ ๖/๒๕๕๒

โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดประกอบธุรกิจให้บริการสินเชื่อส่วนบุคคลประเภทต่างๆแก่ลูกค้า เพื่อหาผลประโยชน์ในรูปดอกเบี้ยและค่าธรรมเนียมเป็นการตอบแทนจึงถือว่าโจทก์เป็นผู้ให้บริการและเป็นผู้ประกอบธุรกิจ ส่วนจำเลยเป็นลูกค้าของโจทก์ ทำสัญญากู้ยืมเงินจากโจทก์ในสินเชื่อชื่อ สินเชื่อเงินสดตกลงยินยอมชำระดอกเบี้ย และค่าธรรมเนียมการใช้วงเงินแก่โจทก์จึงถือว่าจำเลยเป็นผู้ใช้บริการและเป็นผู้บริโภค เมื่อโจทก์ฟ้องเรียกให้จำเลยชำระหนี้สินเชื่อประเภทเงินกู้แก่โจทก์ จึงเป็นคดีพิพาทระหว่างผู้ประกอบธุรกิจกับผู้บริโภคเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการใช้บริการตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑)

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ ๑๖/๒๕๕๒

โจทก์มีวัตถุประสงค์ประกอบธุรกิจธนาคารพาณิชย์และให้กู้ยืมเงินประเภทต่างๆ แก่ลูกค้า โดยมีการคิดดอกเบี้ยจากผู้กู้ยืมเงิน การที่โจทก์ให้จำเลยที่ ๑ เปิดบัญชีเดินสะพัดและทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีจากโจทก์มีลักษณะเป็นการให้จำเลยที่ ๑ ได้ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากเงินที่เบิกเกินบัญชีไป เป็นการให้ประโยชน์ในทรัพย์สินอย่างหนึ่ง เมื่อมีการเรียกดอกเบี้ยเป็นค่าตอบแทน จึงถือได้ว่าเป็น การให้บริการโดยมีโจทก์เป็นผู้ให้บริการและเป็นผู้ประกอบธุรกิจ ส่วนจำเลยที่ ๑ เป็นผู้กู้ยืมเงินจึงเป็น ผู้ได้รับการและเป็นผู้บริโภค เมื่อโจทก์ฟ้องเรียกให้จำเลยที่ ๑ ชำระหนี้ตามสัญญาบัญชีเดินสะพัด และเบิกเงินเกินบัญชี จึงเป็นคดีพิพาทระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจกับผู้บริโภคเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการใช้บริการ เป็นคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) ส่วนที่ ๒ เมื่อโจทก์ฟ้องให้ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ในฐานะผู้ค้ำประกัน อันมีลักษณะเป็นคดีที่เกี่ยวข้องพันกันกับคดีตามมาตรา ๓ (๑) จึงเป็นคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๓)

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ ๔๓/๒๕๕๒

โจทก์มีวัตถุประสงค์ประกอบธุรกิจธนาคารพาณิชย์เพื่อให้กู้ยืมเงินและบริการด้านการเงินโดยมี การคิดดอกเบี้ยหรือค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายจากผู้กู้ยืมเงินหรือใช้บริการ จึงถือได้ว่าโจทก์เป็น ผู้ให้บริการและเป็นผู้ประกอบธุรกิจ ส่วนจำเลยที่ ๑ เป็นผู้กู้ยืมเงินและใช้บริการด้านการเงินโดยมี จำเลยที่ ๒ เป็นผู้ค้ำประกัน และจำเลยที่ ๑ นำหลักทรัพย์มาจดทะเบียนจำนองเป็นประกันการชำระหนี้ แก่โจทก์ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นผู้ได้รับการและผู้บริโภค เมื่อโจทก์ฟ้องเรียกให้จำเลยที่ ๑ ชำระหนี้ ตามสัญญากู้เงินและบังคับจำนอง จึงเป็นคดีพิพาทระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจกับผู้บริโภคเกี่ยวกับสิทธิ หรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการใช้บริการ เป็นคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณา คดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) สำหรับจำเลยที่ ๒ เมื่อโจทก์ฟ้องให้ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ในฐานะเป็นผู้ค้ำประกันจึงมีลักษณะเป็นคดีที่เกี่ยวข้องพันกันกับคดีตามมาตรา ๓ (๑) เป็นคดีผู้บริโภค ตามมาตรา ๓ (๓)

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ที่ ๙๖/๒๕๕๒

โจทก์ประกอบกิจการธนาคารพาณิชย์ให้บริการสินเชื่อ ตลอดจนเบิกเงินเกินบัญชีแก่ลูกค้า เพื่อหาผลประโยชน์ในรูปดอกเบี้ย และค่าธรรมเนียมเป็นการตอบแทนนาย จ. เป็นลูกค้าเบิกเงิน เกินบัญชีของจำเลย จึงถือว่าจำเลยเป็นผู้ให้บริการและเป็นผู้ประกอบธุรกิจ มีนาย จ. เป็นลูกค้าใช้ บริการและเป็นผู้บริโภค ตามนัยแห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) ดังนี้เมื่อโจทก์เป็นผู้จดทะเบียนจำนองทรัพย์สินพิพาทเป็นประกันการชำระหนี้เบิกเงินเกิน บัญชีของนาย จ. แก่จำเลย แล้วฟ้องร้องบังคับให้จำเลยจดทะเบียนไถ่ถอนทรัพย์สินพิพาทอันสืบเนื่องมาจาก การทำนิติกรรมสัญญาระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจกับผู้บริโภค จึงเป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องพันกันกับการบริโภค ตามนัยมาตรา ๓ (๓) ของพระราชบัญญัติดังกล่าว